

Vallankumouksellisten neuvostokommunistien (bolsevikkien) ohjelmaluonnos (1965)

Tämä on Neuvostoliiton kommunistien edustajien Albanian kommunistisen puolueen (Työn puolue) edustajakokouksessa 1964 julkaisema ohjelmaluonnos. Se on suomennettu intialaisesta englanninkielisestä versiosta ('In Defence of Stalin and Marxism-Leninism', Bombay, heinäkuu, 1977)

NKP:n revisionistiset johtajat marxilaisen naamion takana

Kommunistisen liikkeen kehitys lähestyy ratkaisevaa hetkeä. Jokaisen puolueen on tehtävä historiallinen päätös: on valittava joko vallankumouksellisen marxismin tai opportunismin tie. Tällaisella hetkellä, kaikkien maailman kommunistien tulisi kuulla neuvostotovereidensa ääni.

Tuomitessaan nykyisen opportunismien Kiinan ja Albanian kommunistit ovat osoittaneet syvää periaatteellisuutta ja vallankumouksellista uhrautuvaisuutta. He ovat asiakirjoissaan osoittaneet kokonaisuudessaan myönnytysten ja vallankumouksellisen sosialismin pettämisen tien, jolla NKP:n johtajat ovat kulkeneet Stalinin kuoleman jälkeen. On välttämätöntä että me, neuvostoliittolaiset marxilaiset, vahvistamme nämä teesit; samalla tavalla ajattelevat miljoonat neuvostokommunistit.

Mielestämme on ymmärrettävä, että kommunistisen liikkeen ristiriitojen ydin kulminoituu kysymykseen “henkilönpalvonnasta”. Tämä kysymys on koetinkivi jokaiselle puolueelle, sen uskollisuudessa marxismi-leninismille. On selvää, että selvittämättä tätä kysymystä kommunistinen liike ei voi edistyä.

NKP:n 20. edustajakokouksessa ja sen jälkeen tehdyn henkilökultin kritiikki on pettänyt monet kommunistit – kiitos kritiikin sensaatiomaisen luonteen. Mutta siitä huolimatta opportunistit eivät kyenneet vakuuttamaan työväenluokan terästäytyneimpiä taistelijoita, ja erityisesti Kiinan ja Albanian kommunisteja, jotka ymmärsivät NKP:n johtajien aloittaman yltiömäisen parjauksen luonteen. Seuranneet vuodet ovat osoittaneet opportunistien “henkilönpalvonnan” vastaisen kampanjan demagogisen, antimarxilaisen ja vastavallankumouksellisen sisällön.

Itse asiassa opportunistit aloittivat kritisoimalla “Stalinin henkilökulttia” ja päätyivät kritisoimaan “Hrushtshovin henkilökulttia”. Tämä itsessään näyttää opportunistien näkemyksen järjettömyyden tässä kysymyksessä. Se korvaa yhteiskunnallisen selityksen proletariaatin diktatuurin muodosta subjektiivisella näkemyksellä yhden miehen ylivallassa sosialistisessa valtiossa. Vain henkilö, joka ei ymmärrä hiukkaakaan historiallista materialismia, voi esittää tällaisia näkemyksiä.

Mutta opportunistit sanovat, että hyvin pitkään Stalin oli kaikkivoipa neuvostovallan ja sen kommunistisen puolueen johtaja ja hänelle laulettiin ylistyslauluja. Tarkoituksemme ei ole kieltää tätä. Mutta kuinka marxilaisiksi itseään kutsuvat voivat väittää, että tämä oli vahinko, että se tapahtui ristiriidassa puolueen ja kansan tahtoon nähden, että puolue ja kansa rakensivat sosialismia vastarinnassa Staliniin nähden ja ilman häntä? Kuinka joku voi esittää, että henkilö, joka ei edustanut mitään luokkaa, kykeni pelkällä persoonansa voimalla johtamaan puoluetta ja valtiota kolmekymmentä vuotta? “Henkilönpalvonnalla” kritisoijat, jotka uskovat tällaiseen ällistytävään ilmiöön, nostavat itse Stalinin yliihmiseksi. He irtisanoutuvat marxismi-leninismistä ja tuodittautuvat mystiseen “henkilökulttiin”. Kuvasta, jota opportunistit näyttävät Stalinin johtaman Neuvostoliiton kolmekymmenvuotisesta kehityksestä, tulee “mysteeri”, joka vetoaa ainoastaan pikkuporvarillisten intellektuellien mielikuvitukseen. Mutta marxilaiset eivät ole tyytyväisiä pikkuporvarillisiin taruihin “henkilön tahdosta”. On tärkeää analysoida tilanteen takana olevat yhteiskunnalliset syyt.

Välittömästi 20. edustajakokouksen jälkeen puolueen perusjäsenistö vaati, että keskuskomitea tekisi aidosti marxilaisen analyysin Stalinin toiminnasta. Tämä vaatimus oli niin voimakas, että neuvostojohto joutui asettamaan useita puolueen jäseniä syytteeseen ja erottamaan lukuisia puoluejärjestöjä.

Myöhemmin opportunistit – esittäen itsensä “humanisteina” – palauttivat kunniaan (rehabilitoivat) kaikki poliittiset oikeutensa menettäneet henkilöt ilman minkäänlaisia oikeudenkäyntejä. Heidä ylistettiin, heidän kansalaisoikeutensa palautettiin ja näitä rosvoja luonnehdittiin Stalinin “viattomina uhreina”.

Tässä tilanteessa kaikki yhteiskunnan vastaiset voimat, jotka oli pakotettu kätkemään näkemyksensä neljäksikymmeneksi vuodeksi, näkivät tilaisuutensa ilmaista avoimesti vihansa proletariaatin diktatuuria kohtaan. Heidän ensisijaiseksi areenakseen tuli kirjallisuus, jossa uusi mädännäisyys alkoi kasvaa.

Tilanteen kehittyessä opportunistit pyrkivät voimistamaan kritiikkiään Stalinia kohtaan väitteillä, joilla näytti olevan marxilais-leniniläinen pohja. He selasivat läpi Stalinin teokset etsien väittämiä, edes lausetta, jota vastaan voisi hyökätä marxismi-leninismien pohjalta. He etsivät kymmenen vuotta eivätkä löytäneet mitään.

He alkoivat ivata Stalinin filosofian osiota kirjassa “NKP(b):n historia”, sanoen, että hänen esittämänsä kaksitoista dialektiikan periaatetta olivat liian suuri määrä muistettavaksi. He olivat alkamaisillaan kritisoida Stalinin teosta “Sosialismin taloustieteelliset ongelmat SNTL:ssa”, mutta olivat hiljaa, koska eivät löytäneet mitään mitä olisivat voineet kritisoida. He siirtyivät Stalinin kielitiedettä käsitteleviin artikkeleihin ja tulivat johtopäätökseen, että niissä oli “joitakin liioitteluja”.

Lopulta he keskittyivät hyökkäämään Stalinin teesiä vastaan, jonka mukaan sosialismin rakentamisen aikana luokkataistelu kärjistyy ja saa monimutkaisempia muotoja. Itse asiassa taistelu, jota on käyty Stalinin kuoleman jälkeen Neuvostoliitossa, ja jossa opportunistit ovat näytelleet aktiivista osaa, on nimenomaan luokkataistelua. Historia on osoittanut Stalinin teesin oikeaksi.

Meille Stalinin toiminta on täysin ymmärrettävää ja oikeutettua. Vaikka hän tekikin virheitä, historiallisesti katsottuna, Stalin ei olisi voinut ymmärtää tai välttää niitä.

Tosiasiassa yltiöpäisillä hyökkäyksillä Stalinia vastaan ei ole totuuspohjaa. Se oli revisionistien taktiikka marxilais-leniniläisen politiikan murtamiseen, mikä oli Stalinin aikana SNTL:n sosialismin perusta.

Stalin ja proletaarinen demokratia

Kaikki syytökset Stalinia vastaan perustuvat samaan asiaan: syytökseen siitä, että Stalin rikkoi proletaarista demokratiaa vastaan, kaappasi vallan itselleen ja likvidoi parhaat kommunistit.

Näin tehdessään opportunistit asettavat Stalinin ja Leninin vastakkain uskoen, että se antaa heille parhaat argumentit. Olemme samaa mieltä siitä, että vertaus Stalinin ja Leninin välillä on aiheellinen. Samat

Josif Stalin

syytökset “brutaaliudesta”, “sosialistisen oikeuden rikkomisesta” ja “diktatuurista”, jotka opportunistit osoittavat Stalinia vastaan, he osoittivat myös Leniniä vastaan aikaisemmin.

Leninin ja Stalinin toiminnassa on varmasti eroja. Vetäessään vertauslinjan näiden kahden vallankumousjohtajan välille, opportunistit (samoin kuin porvarillinen käsitys) näkee eron kahden miehen persoonien laadussa. Mutta tosiasiassa Leninin ja Stalinin toiminta puolueen ja sosialistisen valtion johdossa kuuluvat kahdelle eri vallankumouksen kehityksen vaiheelle – vaiheille, jotka ovat

jyrkästi erilaisia. Leninin kuolema tapahtui suurin piirtein samaan aikaan, kun voimakkaimman eurooppalaisen vallankumouksen kausi päättyi. Johtajan mantteli tuli Stalinille hetkellä, jolloin ensimmäinen proletaarinen valtio oli täysin eristetty ilman mitään kunnollista perustaa sosialismin rakentamiselle. Sosialismia jouduttiin rakentamaan ennen kaikkea sisäisten resurssien pohjalta – maatalouden pohjalta.

Mutta maatalous oli epäjärjestyksessä ja sen voimavarat paloiteltuna pieniin yksityisiin tiloihin. Keinottelu kukoisti. Vain rautainen organisaatio ja työkuri saattoi pelastaa sosialistisen vallankumouksen tällaisissa oloissa.

Proletaarisen vallankumouksen voitto Venäjällä varmistettiin sillä, että kriittisellä hetkellä pikkuporvaristo heittäytyi työväenluokan puolelle. Mutta kun kävi selväksi, että toivo maailmanvallankumouksesta oli häipynyt ja että sosialismia jouduttaisiin rakentamaan omin voimin yhdessä maassa, pikkuporvaristo menetti vallankumouksellisen mielialansa. Se rikkoi siteensä bolsevikkeihin. Alkoi kuulua pikkuporvariston vaatimuksia kapitalisoitumisesta Euroopan imperialismin edessä ja pikkuporvarillisia syytöksiä bolsevikkeja vastaan äärimmäisyyksiin menemisestä.

Epäilemättä pikkuporvarillisen kansankiihotuksen paras ase oli vaatimus “demokratiasta”. Kehotamme vallankumouksellisia lukemaan, ei Stalinin, vaan Leninin sanat:

“Kun menshevikit nostivat huutonsa bolsevikkien “bonapartelaisuudesta” (syyttäen, että he perustavat voimansa armeijaan ja valtiokoneistoon, demokratian sijaan), se heijasti täysin porvariston taktiikkaa...”

Tällaisen suojan pikkuporvarilliset ideologit ottivat opportunismilleen, ja yrittivät muuttaa myös puolueen sisäistä demokratiaa. Ei Stalin, vaan Lenin esitti kuuluisan päätöksen 10. edustajakokouksessa, se kielsi kaikki fraktiot puolueen sisällä. Pikkuporvarillisesta näkökulmasta tämä oli epäilemättä rikos demokratiaa vastaan!

Tilanne, joka kehittyi 15. edustajakokouksessa, on erityisen tärkeä, jotta voi ymmärtää miksi Stalinin käsiin keskitettiin niin paljon valtaa. Opposition jäsenet vaativat "suoraa ajatusten vaihtoa", kun taas koko edustajakokous huusi: "Alas oppositio! Eläköön Stalin!". Tämä ei ollut proletaarisen demokratian kieltämistä, vaan sen vahvistamista. Edustajakokous puolusti vallankumouksellisuutta pikkuporvarillista fraseologiaa vastaan. Ja vallankumouksellisuuden puolustaja pikkuporvarillista fraseologiaa vastaan oli juuri Stalin. Hän nosti esiin ensimmäistä kertaa kysymyksen sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa ja taisteli sen puolesta tehden historiallisen päätöslauselman sosialistisesta maatalouden kollektivisoinnista ja maan teollistamisesta.

Puolue ja kansa luotti Staliniin. Oliko sellainen luottamus johtajiin tarpeellista tuossa vaiheessa? Jokaisen, joka pitää itseään marxilaisena, täytyy ymmärtää, että demokratiaa tulee pitää yhteiskunnallisena ilmiönä osana konkreettista historiaa. Alkuvaiheessa proletaarisen demokratian (varsinkin sellaisessa maassa kuin takapajuinen Venäjä) täytyi ilmentyä mitä voimakkaimpana vallan keskittämisenä. Proletariaatin täytyi käyttää tällaista keskittämistä kuolettavan vaaran edessä: väkivaltaisen luokkataistelun oloissa, aivan kuten sotilaallista kuria käytetään eturintamalla. Kysymme täytyykö luottaa johtajaan, jolla on käsissään vallankumousarmeija on ratkaisevalla hetkellä? On selvää, että opportunistisen demokratiafraseologian naamion takana on porvarillinen individualismi. Ilman johtajia ei voi taistella,

ja jos tänään Stalin ei ole elossa, taistelemme Mao Tse-tungin ja Enver Hoxhan johdolla.

Kansa ja puolue hyväksyi Stalinin käyttämän vallan pitäen häntä suurena ajattelijana ja vallankumouksellisena. Hän pysyi järkähtämättömänä leninismien jatkajana “oikeiston” ja “vasemmiston” tulituksen alla. Hyökkäys Stalinia vastaan on yksinkertaisesti hyökkäys marxismi-leninismia vastaan.

Ja nyt sallittakoon meidän käsitellä kysymystä Stalinin “vainoista”. Revisionistit esittävät Stalinin miehenä, joka teloitti jokaisen, jota hän piti aatteen miehenä. Todellisuudessa Stalin “vainosi” pikkuporvarillisia ideologeja, jotka juonivat neuvostovaltion tuhoamista. Tässä on kuuluisien “Moskovan oikeudenkäyntien” syvin olemus. Stalin vapautti Venäjän viidennestä kolonnasta. Opportunistijohtajien pyrkimykset palauttaa näiden pettureiden kunnia ja kieltää heidän todistetut yhteytensä Saksan fasisteihin aiheuttavat pelkästään vastenmielisyyttä.

Opportunistit eivät mainitse Trotskia, mutta Hrushtshovin aikana yritettiin järeämpäisesti palauttaa Buharin “kunniaan”. Tuhatshevski – tuo poliittinen puoskari, Trotskin ja Buharinin työtoveri, on “palautettu kunniaan”. Hänen todistettiin syyllistyneen petokseen osana Trotskin – Buharinin salajuonta. Tuomio ei perustunut Saksan tiedustelupalvelun vääristöihin vakoilutietoihin, kuten revisionistit väittävät. Viimeisessä Moskovan oikeudenkäynnissä Buharin kuvaili yksityiskohtaisesti kuinka ryhmä korkeita upseereita, Tuhatshevski johdossaan, olivat muodostaneet “shokki-ryhmän” tarkoituksenaan kaapata valta Stalinin hallitukselta. Ulkomaisissa lehdissä fasismin vastaiset kirjoittajat kuvailivat levottomuudella ja hämmästyksellä kuinka Tuhatshevski matkoillaan Berliiniin ja Euroopan pääkaupunkeihin kertoi julkisesti neuvostoarmeijan voimasuhteesta ja ylisti fasisista Wehrmachtia taivaisiin.

On totta, että Leninin aikana “vainoja” oli vähemmän. Mutta todellinen taistelu pikkuporvarillisia ideologeja vastaan alkoi kysymyksessä kollektivisoinnista. Ja juuri tässä kysymyksessä Stalinin johtamat bolsevikit löivät heidät. Heidät lyötiin, koska Venäjän talonpoikaisto oli edistyksellisempi, kuin pikkuporvarilliset intellektuellit, jotka yrittivät kiihottaa talonpoikia puolustamaan väkivaltaisesti omaisuuttaan. Tämä “vainoista” vuoteen 1934.

Mutta entä “vainot” vuonna 1937? On tarpeen kysyä, mikä luokka kärsi näistä “vainoista”? Työväenluokkako? Ei. Tietyt henkilöt työväenluokasta, jotka olivat nousseet korkeisiin asemiin, pidätettiin, mutta itse työväenluokka, ei! Kärsikö talonpoikaisto näistä vuoden 1937 “vainoista”? Ei sekään niistä kärsinyt.

Vuoden 1937 “vainot” olivat, yhteiskunnallisesti puhuen, rajattu täsmällisen tarkasti – eikä Stalinin väitetyn “skitsofrenian” perusteella. Ne oli suunnattu byrokraattista koneistoa, selviytyneitä riistävien luokkien jäänteitä ja tiettyä älymystön osaa vastaan. Nyt on selvää, miksi juuri nämä sosiaaliset ryhmät hyökkäävät raivoisesti “henkilökulttia” vastaan, mutta kansanjoukot osoittavatkin “yllättävän” suurta kiintymystä Stalinin muistoa kohtaan.

Mutta olivatko nämä “vainot” todella tarpeellisia? Revisionistit sanoessaan ei, sulkevat silmänsä siltä tosiasialta, että lännessä fasismi kasvoi kuin uhkaava musta pilvi. Fasismi julisti avoimesti aikeensa hyökätä Neuvostoliittoon, lisäksi vuonna 1937 sodan vaara oli erityisen suuri. Vuonna 1937 ammutut olivat revisionistien kollegoita, niitä joista tuli Saksan miehittämien alueiden Vlassoveita ja Bendereitä, joista tuli tämän päivän Hrushtsheveita ja Brezneveitä.

Stalinismi, jos joku haluaa antaa sille yleisen määritelmän, on luonteeltaan toimintaa, jossa proletariaatin diktatuuri rakentaa sosialismia. Rakentaa sitä maassa, jossa vallitsevana kansanosana on pientalonpoikaisto, ja olosuhteissa, jotka synnyttävät kapitalismia joka käänteessä. Proletariaatin oli pakko käyttää diktatuuriaan, kaikkia sen vallassa olevia keinoja harvinaisen väkivaltaisella tavalla. Se toi mukanaan tietyt väistämättömät erehdykset. Ei ole epäilystäkään, etteikö Venäjän kokemukset helpota ymmärtämään ja tee järjenmukaisemmiksi niitä toimia, mitä muiden maiden työväenluokat ovat tehneet vastaavissa olosuhteissa. Ei ole myöskään epäilystä siitä, etteikö tämä kokemus johda pyrkimykseen välttää tilannetta, joka on kehittynyt Neuvostoliitossa.

Stalinin taistelu byrokraattista kerrostumaa vastaan, joka oli syntynyt teollistunutta sosialistista valtiota rakennettaessa, oli oikeutettua ja tarpeellista. Mutta hän yritti taistella byrokraattista kerrostumaa vastaan byrokraattisen koneiston sisältä ja byrokraattisen koneiston avulla. Tästä syystä hän ei kyennyt lyömään sitä lopullisesti.

Yrityksissään saavuttaa vallankumouksellinen puhtaus hänellä ei riittänyt luottamusta häntä ympäröiviin ihmisiin. Toisaalta on vaikea sanoa hänen olleen väärässä: vain Molotov oli osoittanut olleensa paikkansa ansaitseva kumppani. Joka tapauksessa Stalinin persoona on historiallinen ja häpäisemätön. Todellisuudessa Stalin oli esimerkillinen vallankumouksellinen.

Tilaa Jäänmurtaja!

**Neljä seuraavaa numeroa kotiin
kannettuna hintaan 20 Euroa.**

toimitus@mlys.net

Byrokratian herruus

Stalinin kuolema vapautti byrokratian kädet. Sen pieni osa säilyi uskollisena sosialistiselle valtiolle ja piti sen palvelemista ainoana tehtävänä jatkuen Stalinin työtä. Suurempi osa, joka oli pyrkinyt vain ajamaan omaa etuaan, näki tilanteessa mahdollisuuden vapautua proletariaatin kontrollista. Byrokratia ei olisi voinut julistaa herruuttaan avoimesti tulematta välittömästi kaadetuksi. Lujittaakseen asemiaan sosialistisessa valtiossa byrokratian täytyi vakuuttaa, että se seurasi oikeaa tietä, ja ettei se vain säilynyt uskollisena vallankumoukselle aatteelle, vaan oli niihin lujemmin sitoutunut kuin Stalin. Sen täytyi esittää vapautumisensa stalinistisesta kontrollista koko kansan vapautumisena siitä. Tietenkään tällainen temppu ei ollut helppo. Varsinkin kun Neuvostoliiton työväenluokka oli alusta asti vastustanut opportunistien aikeita. Lisäksi osa puolueen ja valtion johdosta (mm. Molotov, Malenkov) olivat uskollisia proletariaatin diktatuurille ja siten pakotettuja vastustamaan byrokratiaa avoimesti.

Byrokratian ollessa itse vallan keskittämisen ja virheiden ruumiillistuma sen täytyi säilyttää nämä virheet Stalinille ja kääntää työläisten huomio pois itsestään. Jos Stalin oli ylipäänsä syyllinen johonkin, niin siihen, että hänen olisi pitänyt päättäväisesti irtisanoutua “henkilökultin” toimintamalleista. Kuitenkaan byrokraateilla ei ollut halua muuttaa tapoja vähääkään. Tästä syystä murskatessaan “henkilökultin” toimintamallit teoriassa, he kohtelivat vihalla ja halveksunnalla jokaista käytännön yritystä demokratisoida ja rajoittaa heidän valtaansa. Niinpä “henkilökultin” toimintamallit eivät ole Stalinin vaan byrokratian itsensä toimintamalleja.

Itse asiassa “henkilönpalvonta” oli yksinkertaisesti byrokratian palvontaa, jonka jokainen edustaja oli “palvottava henkilö” omassa

toimistossaan. Byrokrania itse muunsi kansan Stalinia kohtaan tunteman rakkauden mekaaniseksi rituaaliksi. Byrokrania vihasi Stalinia, koska hän oli sosialistisen valtion keskeinen tukipyylväs. Onko yllättävää, että byrokraattien oli pakko esittää Stalinia koskevat väitteensä humanismin ja demokratian nimissä? Tosiasiassa Stalin-kritiikin naamion takana byrokraatit oksensivat ulos kaiken vihansa proletariaatin diktatuuria kohtaan, jota Stalin oli pakottanut heidän palvelemaan.

Voidaanko byrokranian vallan kaappaamista ja sen vastaista taistelua pitää luokkataistelun ilmauksena? Kuten tiedetään, opportunistit kieltävät luokkataistelun olemassa olon Neuvostoliitossa yleensä. Syy tähän on se, että puhuminen luokkataistelusta, jossa he itse esittivät taantumuksellista osaa, olisi vaarallista heille. Kysymys ansaitsee huolellista analyysia.

Porvarisluokan politiikka neuvostobyrokraatiassa käy selvästi ilmi siitä tosiasiasta, että sen ensimmäisiä askelia oli työväenluokan diktatuurin virallinen eliminointi. Tämä tietysti tehtiin sillä tekosyyllä, että se ei muka enää ollut tarpeellinen Neuvostoliitossa. Ja tämä lausuttiin olosuhteissa, joissa puoli ihmiskuntaa on vielä kapitalismin ikeen alla, ja joiden seurauksena ei voinut olla näkemättä Neuvostoliiton sisälläkin vanhojen luokkaristiriitojen ilmentymiä ja porvarillisia vaikutteita! Byrokrania on asettanut proletariaatin diktatuuria ja proletariaatin puoluetta vastaan "koko kansan valtion" ja "koko kansan puolueen". Mutta puhuessaan näistä käsitteistä, he vain todistavat, että tätä valtiota ja puoluetta johtavat henkilöt (= byrokraatit), jotka eivät enää edusta työväenluokkaa. Henkilöt, jotka eivät edusta ketään muuta kuin itseään. Byrokraattien - joilla on autot, huvilat ja valta erottaa puolueesta ja valtiokoneistosta kaikki liian rehelliset - muutos valtion palvelijoista sen patruunoiksi on tänään toteen käynyt tosiasia Neuvostoliitossa.

On totta, että NKP:n johtajat ovat julistaneet kommunismin rakennustyön alkaneeksi. Mutta päämäärä paljastuu, kun muistamme, että silloin kun kommunismia ei rakennettu, he lakkauttivat proletariaatin diktatuurin. Itse asiassa vain lukemalla heidän opportunistisen ohjelmansa käy selville, että siinä ei ole järjen häivää. Se on vain säälistävä lista sairaanhoitajakouluista, uima-altaista ja demokratiasta ilman mitään analyysia vallitsevista olosuhteista. Vallitsevien olosuhteiden analysoinnin pitäisi olla tällaisten projektien aloittamisen lähtökohta. Kuitenkaan siinä ole mitään sisältöä kehityksen suunnasta.

Byrokrazia käytti demagogiaansa hyvinvointinsa puolustamiseen, ja kansan keskuudessa vallitsee vaistonvarainen närkästys asioiden todellisesta tilasta.

Opportunistit kerskailevat SNTL:n hämmästyttävistä saavutuksista, kuten avaruuden valloituksesta, energiantuotannon kehittymisellä jne. Ovatko nämä heidän saavutuksiaan? Eivätkö nämä ole Stalinin kylvämien siementen hedelmiä? Eivätkö ne ole aikaisemman kehityksemme voimakkuuden tulosta?

Voidaanko epäillä byrokratian täydellistä rappiota, täydellistä sosialistisen tietoisuuden puuttumista, kun katsotaan ympärillemme ja elämäämme tänään? Massojen täydellinen innottomuus, piittaamattomuus työstä, itsekkäiden arvojen täydellinen hallitsevuus, kaiken elävän ja tuoreen murskaaminen – tämä on byrokraattisen järjestelmän perusta. Kieltääkseen tämän, on täytynyt menettää omatuntonsa, järkensä, mielikuvituksensa ja viimeisenkin muistikuvansa vallankumouksesta ja bolsevismistä. Byrokraatit ovat useammin kuin kerran ampuneet lakkoilevia työläisiä. Kaikki opportunistien pyrkimykset näyttävät johtavan neuvostokansalaisia harhaan, korruptoivan nuoremme ja vääristävän vallankumouksellisen historiamme. Opportunistit

kuvaavat kaiken bolsevismin ilmentymät dogmatismiksi. On välttämätöntä repiä tältä klikiltä sen bolsevistisen loiston kaapu, sen marxilainen sanahelinä, sen hatarat lupaukset, ja paljastaa se synkkänä, itsekeskeisenä, kyltymättömänä ja samaan aikaan pelokkaana pikkuporvaristona. Neuvosto-byrokratia ei ole aitoa porvaristoa – yhteiskunnalliset olot eivät salli sen olla sitä. Se on naurettava porvaristoon kytkeytynyt parodia: pikkuporvaristo, joka pitää itseään porvariston ideologian ja aseman liittolaisena. Siksi se pyrkii nostamaan “länsimaisen” elämäntyylin vallitsevaksi. Se on luokkaviihollisemme, mutta vaarallisempi, koska se kantaa univormuamme puukottaessaan meitä selkään.

Opportunistit maailmannäyttämöllä

Opportunismien seuraukset ovat kansainvälisessä mittakaavassa vielä vaarallisempia kuin Neuvostoliiton sisällä, koska jotkut kommunistien puolueet ovat lähteneet kehittymään vasta stalinistisen kauden jälkeen.

Kansainvälisellä kentällä opportunistit ovat löytäneet “selitykseksi” irtautumiselleen vallankumouksellisesta marxismi-leninismistä *rauhan puolesta taistelemisen!*

Kun tarjotaan abstraktia valintaa sodan ja rauhan väliltä, jokainen normaali henkilö valitsee rauhan epäröimättä. Keinotellen tällä luonnollisella ja voimakkaalla tarpeella opportunistit pyrkivät esittämään asiat kuin he puolustaisivat rauhaa, kun taas vastustajat harjoittaisivat politiikkaa, joka johtaa yleiseen tuhoon, että he haluaisivat rakentaa kommunismia atomisodan raunioille, jne. Hrushstshv julisti kerran avoimesti: “Rauha hinnalla millä hyvänsä!” “Meitä uhkaa atomisota; meidän täytyy turvata ihmiskunnan olemassaolo ennen kaikkea”, julistavat opportunistit. He luovat vaikutelman, että taistelu rauhan puolesta sotaa vastaan on irrallinen

kysymys luokkataistelusta ja yhteiskunnallisista ongelmista. YK:n päätös säädellä valtioiden välisiä konflikteja rauhanomaisin keinoin, ydinaseiden kieltäminen, täydellinen ja yleinen aseistariisunta – tämä on opportunistien suunnitelma ikuisen rauhan toteuttamiseksi. Miksi imperialistit eivät suostu näin järkeviin ehdotuksiin? Miksi he eivät lakkauta merentakaisia tukikohtiaan ja kolonialistisia armeijoitaan, mikä ainoastaan lakkauttaisi heidän globaalin vaikutusvaltansa ja loisi kansallisten ja sosialististen vallankumousten sarjan? Mikseivät imperialistit suostu aseistariisuntaan, joka ainoastaan lakkauttaisi heidän asemansa hallitsevana ja riistävänä luokkana? Etsiäkseen vastausta näin idioottimaisiin kysymyksiin on tuskin opiskeltava marxismia. Asia ei riipu yksittäisten kapitalistien luonteenpiirteistä. Sota ei ole yksittäisen henkilön toiveen tulos, vaan taloudellinen välttämättömyys kapitalismille. Sota on kapitalistisen maailman yhteiskunnallisten suhteiden väistämätön seuraus. Puhe rauhasta, joka pohjautuu kapitalistien väliseen sopimukseen on järjetön: rauhan voi varmistaa vain tuhoamalla kapitalistinen järjestelmä.

Opportunistien “rauhansuunnitelman” järjettömyys johtaa heidät yrittämään luoda vaikutelma, että kansojen välillä on mm. saavutettu tuloksia aseistariisunnassa. He ovat allekirjoittaneet osittaisen ydinkoekieltosopimuksen. Tästä johtuen Neuvostoliitto on menettänyt mahdollisuuden edistyä tiettyjen ydinkokeiden kanssa, kun taas USA on pitänyt itsellään tämän mahdollisuuden. Esittäessään rauhan ylimpänä tehtävänä opportunistit nostavat kädet ylös jokaisen imperialistien vaatimuksen edessä; “pelastaakseen ihmiskunnan” he ovat pakotetut tekemään rajattomia myönnytyksiä, sillä onhan “imperialismin kahleetkin” paremmat kuin “ihmiskunnan tuho”. “Tämä on rienausta”, sanovat opportunistit. “Emme aio antautua siinä mittakaavassa”. Mutta missä mittakaavassa aiotte antautua, hyvät herrat? On tunnustettava, että taistelulla rauhan puolesta on rajansa niille, jotka eivät halua maksaa rauhaa orjuudellaan. NKP:n johtajat väittävät,

että he ovat rauhan puolella, kun taas Kiinan ja Albanian kommunistit ovat yleisesti sodan puolella. Tämä tarkoittaa yksikertaisesti sitä, että opportunistit ja marxisti-leninistit asettavat taistelulle rauhan puolesta eri painoarvon kommunistien toiminnassa.

Julistamme: “Kyllä, sota on hirvittävä asia ja on tarpeellista taistella rauhan puolesta. Mutta voiko taistella sotaa vastaan itsenäisenä asiana? Taistelu rauhan puolesta on taistelua niitä yhteiskunnallisia voimia vastaan, jotka synnyttävät sotaa – toisin sanoen imperialismia vastaan. Kommunistit eivät voi asettaa kysymystä sodasta ja rauhasta irrallisena asiana, ne täytyy nähdä aina osana yleistä taistelua sosialismin puolesta.”

Edelleen, sosialistiset maat ovat maailman työväenliikkeen etujoukko. Heidän täytyy suunnata kaikki toimintansa ja suunnitelmansa maailman kommunistisen liikkeen etenemistä silmällä pitäen.

Työväenluokan tavoitteita ei voi saavuttaa rauhantyön piirissä. Edelleen, kun taistelu rauhan puolesta esitetään maailman kommunistisen liikkeen perustavana linjana, se asettuu avoimesti luokkataistelua vastaan. Jos kapitalististen maiden kommunistiset puolueet esittävät rauhan puolesta taistelemisen periaatteellisena tehtävänä, ne sulautuvat rauhanliikkeeseen, jolla on demokraattinen eikä sosialistinen luonne. Niiden täytyy käytännössä hylätä vallankumoukselliset päämääränsä, jotteivät erkaantuisi

Vieraile internet-sivuillamme
www.mlys.net

rauhanliikkeestä ja joutuisi konfliktiin pikku- ja keskiporvariston kanssa. Niistä täytyy tulla käytännössä vastavallankumouksellisia.

Vallankumoukselliset ja siirtomaaherruuden vastaiset kapinat johtavat poikkeuksetta maailman porvarisluokan interventioon. Vallankumous muuntautuu sodaksi ulkomaista voimaa tai voimia vastaan. "Tuemme oikeutettuja ja vastustamme epäoikeutettuja sotia", väittävät opportunistit esiintyen marxilaisina. Mutta kapitalististen maiden kommunististen puolueiden päälinjana voi olla vain luokkataistelu maan omaa porvaristoa vastaan. Luokkataistelu, joka kehittyy lopulta suoraksi aseelliseksi taisteluksi interventiota vastaan.

Kapitalististen maiden työläiset tahtovat rauhaa, vakuuttavat opportunistit. Mutta ketkä pelottelevat näiden maiden työläisiä? Ei ole vaikeaa käsittää, että ymmärtääkseen yleisen kansainvälisen linjan kommunististen puolueiden täytyy nojata Aasiassa, Afrikassa ja Latinalaisessa Amerikassa laajoihin joukkoihin, kun taas kehittyneissä kapitalistisissa maissa vain köyhempään osaan työväenluokasta ja talonpojistosta. Joka tapauksessa huomaamme suurten kapitalististen maiden kommunistisissa puolueissa opportunistisen poikkeaman luokkaperiaatteesta. Esimerkiksi eurooppalaiset puolueet valittavat, että jos pysyttäisiin periaatteellisesti marxilaisissa lähtökohdissa, se laskisi niiden jäsenmäärää merkittävästi. Näissä maissa sosialismi voidaan voittaa vain tukeutumalla työväenluokkaan ja voittamalla pikkuporvaristo sen puolelle. Eikä suinkaan tukeutumalla pikkuporvaristoon, sellaisena kuin se on olemassa ennen vallankumousta. Lenin teki selväksi, että ainoaa oikeaa politiikkaa on periaatteellinen politiikka.

Tosiasiat osoittavat, että eurooppalaisten puolueiden sisällä kasvavat uusien puolueiden idut. Vaikka ne tällä hetkellä ovat vain ryhmiä, ne tulevat epäilemättä kasvamaan, erottautuvat

opportunistisesta enemmistöstä ja asettuvat maidensa vallankumouksellisten liikkeiden johtoon. Heidän tuleva menestyksensä varmistuu sillä, että suurimpien kapitalististen maiden proletariaatista tulee nopeasti entistä vallankumouksellisempi. Mutta silti opportunistit usein edustavat kapitalististen maiden kommunistisia puolueita. Ei pysty olemaan hymyilemättä kuullessaan heidän kerskailevan saavutuksillaan jäsenmääränsä kasvattamisessa. Jos he lisäisivät ohjelmaansa teesin, jonka mukaan Jeesus Kristus oli kommunismin perustaja, he kykenisivät rekrytoimaan ehkä Paavinkin riveihinsä! Totuus on, että Ranskan ja Italian kommunistiset puolueet ovat jo kauan sitten ylittäneet marxilaisuudelle sallitut rajat. Emme unohda Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen toisen edustajakokouksen taistelua kysymyksestä, kuka voidaan hyväksyä puolueen jäseneksi. On kysyttävä, tuleeko puolueen olla työväenluokkaisten ammattivallankumouksellisten järjestö, vai intellektuellien rupattelukerho?

Vain Ranskan ja Italian puolueiden kaltaisissa puolueissa, joissa pikkuporvarilliset sovittelevat suuntaukset ovat tukahduttaneet aidot vallankumoukselliset pyrkimykset, on voinut syntyä illuusio "rauhanomaisesta" tiestä sosialismiin. Jos parlamentaarinen valta pystyisi jotenkin siirtymään erikoislaatuiselle sosialistiselle asteelle, se ei olisi suinkaan proletariaatin diktatuurin voitto. Sellainen puolue voisi vain tulla vastavallankumouksellisten murskaamaksi, ja sitä seuranneet työläiset maksaisivat lukemattomia uhreja. Tietysti on olemassa menestyneitäkin poikkeuksia: British Labour Party:n tie avoimessa yhteistyössä kapitalistien kanssa. Mutta kommunistisessa liikkeessä opportunistit eivät ole vielä riisuneet yltään marxilaista viittaansa, joka peittää heidän porvarillista nahkaansa.

Puolustaessaan ideaansa “rauhanomaisesta” tiestä opportunistit viittaavat Leniniin, joka puhui sellaisesta *mahdollisuudesta* kesäkuussa 1917. Mutta se oli vain mahdollisuus. Historiassa *ei ole* tapausta, johon “rauhanomaisen” siirtymisen teoria voisi pohjautua. Opportunistit yrittävät jopa sovittaa lokakuun vallankumouksen teoriaansa “rauhanomaisesta” siirtymisestä, mutta se on täyttä puppua. Ensinnäkin lokakuun vallankumous 1917 ei ollut suhteellisen veretön siksi, että luokkataistelu olisi voitettu rauhanomaisesti, tai että olisi käytetty rauhanomaisia keinoja, vaan koska proletariaatin voima oli Pietarissa niin paljon suurempi kuin porvariston. Se oli sitä myös koska koko Baltian laivasto oli bolševikkien puolella, ja koko Pietari-Paavalin linnoituksen tykistö oli suunnattu Talvipalatsiin. Toiseksi, proletariaatin valta lokakuussa 1917 oli hädin tuskin julistettu, kun riistettyjen ja riistäjien todellinen taistelu alkoi ja kesti neljä vuotta sisällissotana. Onko tämä verinen kausi se mitä opportunistit haluavat kutsua “rauhanomaiseksi” siirtymiseksi sosialismiin?

Opportunistit viittaavat “rauhanomaiseen” sosialismiin siirtymiseen Itä-Euroopassa, huomioimatta sitä, että siirtyminen oli Neuvostoliiton voiton tulosta sodassa, ja että näiden maiden porvaristo oli riisuttu aseista.

Tänään voimme selvästi nähdä, että taistelu rauhan puolesta on ristiriidassa vallankumouksellisen vapaustaistelun kanssa samalla, kun opportunistit tekevät rauhan puolesta käytävästä taistelusta heidän päätehtävänsä. Lumumban kohtalo osoittaa tämän paremmin kuin mikään muu. Kongon kansan vallankumouksellisen taistelun auttamisen sijaan NKP:n johtajat pakottivat Kongon “rauhanomaiselle” tielle YK:n puitteissa, taaten Lumumban turvallisuuden ja menestyksen tämän järjestön kautta. Tämä demoralisoi Lumumban kannattajat ja auttoi imperialisteja alistamalla Kongon YK:n ulkopuoliseen kontrolliin, joka syrjäytti

Lumumban palkkasotilaiden avulla. Hrushtshevin kädet ovat Lumumban veren tahraamat.

Toinen esimerkki tiestä, jossa imperialistit luottavat "taisteluun rauhan puolesta" on nykytilanne Vietnamissa. Amerikkalaiset syyttävät tänään Pohjois-Vietnamia etelävietnamilaisten sissien voitoista, ja kahden rintaman sodan uhatessa yrittävät pakottaa etelävietnamilaisia luopumaan vapaustaistelusta. Imperialistit perustavat toiveensa opportunisteihin, toivoen että he painostavat vallankumouksellisia pasifismilla. Pohjois-Vietnamin pommittamiseen johtanut tilanne ei olisi ollut mahdollinen, jos Neuvosto-johtajat olisivat noudattaneet päättäväistä politiikkaa. Jos opportunistit olisivat turvautuneet paperilappujen sijaan päättäväiseen vastaiskuun, eivät imperialistit olisi koskaan rohjenneet loukata sosialistisen leirin rajoja.

Yhteiskunnallisten ristiriitojen kehittyessä imperialistit suuntautuvat sotaan ja työläiset suuntautuvat vallankumoukseen. Vallankumouksen uhka kasvattaa imperialistien ponnistuksia yrittää paeta historiallista umpikujaansa sodan avulla. Täytyisikö työläisten siis hylätä vallankumouksellinen toiminta, hylätä vallankumous? Opportunistit sanovat kyllä. Marxilaiset sanovat ei, koska vallankumouksellinen liike ei ainoastaan painosta imperialisteja sotaan, vaan samalla kasvattaa mahdollisuutta ehkäistä tämä sota. Tämän dialektiikan huomiotta jättäminen on kommunismista luopumista, vallankumouksesta luopumista.

Opportunistit pyrkivät tyrkyttämään taistelua rauhan puolesta maailman kommunistisen liikkeen päälinjaksi yrittäen luoda vaikutelman, että pettevä ja epävakaa sovinto imperialistien kanssa olisi haitaksi todelliselle rauhalle ja vallankumouksellisen liikkeen kehitykselle. Rikkoessaan kommunististen puolueiden rivejä ja heikentäessään sosialististen maiden sotilaallista potentiaalia

revisionistit ainoastaan edesauttavat maailmanlaajuisen ydinsodan syttymistä.

Onko olemassa todellinen tapa riistää ydinaseet imperialistien käsistä? Kyllä, mutta se ei ole keskustelun ja anelun tie. On vain yksi tapa kohdella kiristäjiä: nousta kiristäjiä vastaan! Sosialistisen leirin sotilaallisen potentiaalin heikentäminen ja maailman proletariaatin vallankumousarmeijan harhaan johtaminen ei ole se tie. Opportunistit kiillottavat ohjuksiaan innokkaasti, mutta kun välienselvittely tulee periaatteelliseen pisteeseen he vetäytyvät kiireesti saattaen itsensä ja liittolaisensa häpeään. Syy tähän eivät ole neuvostotyöläiset vaan opportunistit. Joskus sanotaan, että opportunistit vetäytyvät pelon vuoksi. Ei, he käyttävät ydinaseilla kiristämistä hyväkseen itsekkäisiin päämääriinsä. He aikovat esittää Neuvostoliitossa elokuvan, jossa kerrotaan ydinsodan kauhuista. He yrittävät pelotella kansaamme. He ottavat aktiivisesti osaa ydinaseilla kiristämiseen.

Kapitalismin käärme ei voi käydä kuolinkamppailuun sosialismin kanssa, koska se on itse sisäisten ristiriitojen heikentämä. Se pyrkii vahvistamaan itseään kaikenlaisilla sopimuksilla ja liittoutumisilla maailman joka kolkassa, mutta se kaikki on turhaa. Sokeassa hulluudessaan se puree niitä, joita voi – Etelä-Vietnamin ja Kongon naisia ja lapsia. On täytynyt menettää kykynsä tuntea häpeää, jos kieltäytyy sanomasta “Ei” tälle käärmeelle.

Kommunistit, eteenpäin!

Koko maailmasta on tullut yhteiskunnallinen taistelutanner, jolla sosialismi ja kapitalismi kohtaavat toisensa kahtena järjestäytyneenä voimana. Jokaisella paikallisella kriisillä on maailmanlaajuinen merkitys. Puhumme maailmanvallankumouksesta. Marx käsitti

kapitalismin lakkauttamisen yhtenä maailmanvallankumouksena, yleisenä vallankumoussotana.

Kuitenkin kapitalismin kehittyessä syntyi mitä tärkein lainalaisuus – kapitalismin epätasainen kehittyminen. Tämä teki mahdolliseksi, kuten Lenin näki, kapitalismin ketjun katkaisemisen sen heikoimmasta lenkistä. Leniniläinen teoria vallankumouksesta yhdessä maassa oli ilman epäilystäkään sosialistisen vallankumouksen teorian edelleen kehittämistä.

Mutta nyt on kapitalististen maiden välille luotu sellaisia linkkejä, että maailmasta on tullut yhtenäinen kuten Marxin aikana. Luokkataistelun kehityksen nykyasteella meidän on palattava Marxin ideaan maailmanvallankumouksesta; ja tällä kertaa se on totta.

Tämä ei tarkoita, että Leninin teoria kapitalismin epätasaisesta kehittymisestä olisi väärä. Kaukana siitä. Mutta meidän päiviemme “heikoin lenkki” on koko Aasia, Afrikka ja Latinalainen Amerikka. Niistä on tullut “vallankumousmyrskyjen vyöhyke”. Kieltäessään tämän opportunistit käyttäytyvät täsmälleen kuten Toisen internationaalien eurooppalaiset johtajat, jotka kielsivät leniniläisen teorian sosialismin voitosta takapajuisella Venäjällä. Aasian, Afrikan ja Latinalaisen Amerikan määrittelemisen “vallankumousmyrskyjen vyöhykkeeksi” on laajennus leniniläisestä “heikoimman lenkin” teoriasta.

Painotamme, että maailmanlaajuinen vallankumouksellinen harppaus, jonka alusta löydämme itsemme, on kolmas maailman kommunistisen liikkeen historiassa. Ensimmäinen sijoittui kahdeksannentoista vuosisadan puoliväliin. Silloin syntyi Marxin ja Engelsin tieteellisen sosialismin teoria, joka kumosi sosialismin

utopistisen ja evolutiivisen muodon. Tätä kautta leimasi Pariisin Kommuuni.

Toinen vallankumouksellinen harppaus, joka alkoi ennen ensimmäistä maailmansotaa ja saavutti huipentumansa sen aikana, oli maailmanvallankumouksen kehityksen uusi korkeampi muoto. Tällä asteella Lenin kehitti marxismia. Sitä leimasi taistelu Toisen internationaalien opportunisteja vastaan ja se loi pohjan proletarisen vallankumouksen teorialle. Sen tulos oli marxilais-leninilaisten puolueiden syntyminen Eurooppaan, Amerikkaan ja Aasiaan, sekä ensimmäisen sosialistisen valtion, Neuvostoliiton syntyminen ja lujittuminen.

On selvää, että kommunistit kykenivät johtamaan näitä harppauksia vain taistellen opportunisteja vastaan. Luonnollisesti askel maailmanvallankumousta kohti on karkottaa kommunistisesta liikkeestä pikkuporvarilliset ideologit, jotka voivat hyväksyä kommunismin vain opportunistisena sekamelskana. Hajaannus, joka nykyään on kommunististen puolueiden välillä, oli väistämätön. "Ennen kuin voimme yhdistyä", sanoi Lenin, "meidän täytyy vetää selkeät rajalinjat". Tämä on totta myös meidän aikanamme. Vallankumouksellisten tapahtumien aallossa kommunistien rivit kasvavat tuhansilla ja kymmenillä tuhansilla proletaareilla kaupungeista ja maalta, jotka ovat ymmärtäneet aidon vallankumouksellisen toiminnan välttämättömyyden, jotka ovat uskollisia koko sydäimestään kommunismille. Mutta suuri tehtävä edeltää tätä: opportunistien ylivallan kaataminen maailman kommunistisesta liikkeestä, heidän paljastamisensa, heidän auktoriteettinsa alentaminen kaikkien maiden kansojen silmissä ja savun korvaaminen tulella.

Vallankumouksellinen taistelu ei ainoastaan vaadi rohkeutta ja päättäväisyyttä tiettyinä ratkaisevina hetkinä. Se ei voi kehittyä

ilman väsymätöntä, jatkuvaa, päivittäistä työtä, ilman rautaista horjumattomuutta, ilman kylmää ja loogista laskelmointia. Kiinan ja Albanian kansat ovat ansainneet näinä vaikeina aikoina koko maailman työväenluokan kiitollisuuden ja kunnioituksen, ja muisto heidän päättäväisyydestään tulee elämään vuosisatoja. Mutta opportunistit organisoivat kaikki voimansa, kaikki tietoutensa ja kapasiteettinsa häpäistäkseen vallankumouksellisen marxilaisuuden. On välttämätöntä taistella heitä vastaan niin strategisella kuin taktisellakin tasolla.

Lokakuun vallankumouksen menestys ja maailmanvallankumouksen tulevaisuus riippuu proletariaatin kyvystä vetää talonpoikaismassat puolelleen, irrottaa heidät porvaristosta ja järjestää heidät vallankumoustaisteluun.

Jo nyt voidaan puhua kapitalististen maiden talouden elpymisen päättymisestä, joka seurasi toista maailmansotaa. Kapitalismin yleinen kriisi synkentää kapitalismin talouden taivasta. Lakkojen aalto, joka vyöryy kapitalistisissa maissa ennustaa tulevaa vallankumouksellista myrskyä. Euroopan, Amerikan ja Aasian kommunistien täytyy olla valmiina astumaan vallankumouksellisen harppauksen johtoon. Tähän päästäkseen heidän on irtauduttava opportunisteista ja järjestäytyttävä parhaalla mahdollisella tavalla. Kun suurimpien kapitalististen maiden proletariaatti lähtee liikkeelle, kapitalismin kuolinkellot soivat. Kapitalististen maiden kommunistien on oltava tietoisia suuresta historiallisesta roolistaan. Mitä suurempia heidän vaikeutensa ovat, opportunistien piirittämänä joka puolelta, sitä kunniaikkaampi heidän tehtävänsä ja sitä mahtavampi heidän voittonsa tulee olemaan.

Vallankumouksellisen liikkeen näköalat eivät ole koskaan olleet mahtavampia kuin nyt. Elämme aikakautta, jona "Kaikki tiet johtavat kommunismiin.", kuten Molotov sanoi. Ristiriidat, joita

kommunistisessa liikkeessä on, eivät voi pelottaa marxisti-leninistiä. Hän eivät pelkää ristiriitoja, sillä ilman ristiriitoja ei ole kehitystä.

Siitä hetkestä lähtien, jolloin revisionismi vakiintui neuvostojohdossa, tuli aitojen vallankumouksellisten irtaantuminen siitä välttämättömäksi. Nyt kommunistisen liikkeen täytyy tulla auttamaan Venäjän vallankumousta ja Neuvostoliittoa. NKP:n johtajat täytyy julistaa kiroukseen. TÄYTYY ESITTÄÄ AVOIN VAATIMUS HEIDÄN EROTTAMISEKSEEN. Sellainen vaatimus tulee olemaan todiste kommunistisen liikkeen suuresta voimasta ja kehitymisestä. Neuvostotyöläiset tulevat toivottamaan sen tervetulleeksi pitäen sitä solidaarisuuden osoituksena. Neuvostoliiton revisionistisen klikin horjuva valta perustuu siihen, että vaikka neuvostotyöläiset ymmärtävät täydellisesti tämän klikin itsekkään ja korruptoituneen luonteen, he eivät ole vielä ymmärtäneet välttämättömyyttä käydä armottomaan taisteluun sen kaatamiseksi.

Mutta onko SNTL:ssa objektiiviset olosuhteet revisionistien kaatamiseksi? Muiden maiden kommunistien ei tule tehdä päätelmiä tilanteesta neuvostolehdistön perusteella; heidän ei tule yliarvioida revisionististen suuntausten voimaa. Neuvostoliiton tulevaisuus lepää perinteisten kommunistien, työläisten ja talonpoikien käsissä, ja heillä on viimeinen sana. Heidän vihansa vallankumouksen pettäneitä revisionisteja vastaan on rajaton. Vain konkreettisen toimintaohjelman puuttuminen on jättänyt heidät hetkeksi aseettomiksi. Neuvostoliiton talonpojisto on asettumassa avoimesti revisionisteja vastaan. Tullen aluksi rohkaistuneiksi Hrushtshevin demagogiasta, he ovat nyt huomanneet revisionistit hyödyttömiksi. SNTL:n maatalouden kriisiä ei voida ratkaista puolinaisilla keinoilla. Vain vallankumouksellinen työväenluokan diktatuurin palauttava politiikka voi avata tulevaisuuden näköaloja neuvostotalonpojille.

Vallankumoukselliset voimat täytyy järjestää byrokraattisen hallinnon kaatamiseksi SNTL:ssa. Jotta tämä voidaan tehdä, täytyy proletariaatin puolue uudelleenperustaa. Tämä uusi puolue voi olla vain elvytetty *Neuvostoliiton kommunistinen puolue (bolsevikit)*. Aika on koittanut. Kaikkien, jotka haluavat taistella byrokraatiaa vastaan, kaikkien, joille vallankumouksen perinteet ovat tärkeitä, täytyy liittyä meihin. Meidän täytyy perustaa NKP(b):n soluja ja rakentaa niistä voima, joka pyyhkäisee pois revisionistit. Näiden solujen toiminta, niiden tunnukset ja lentolehtiset täytyy muuntaa todelliseksi sissisodaksi. Se taistelu tulee synnyttämään monia sankareita ja marttyyreita. Mutta heidän vainoamisensa auttavat herättämään massat ja revisionistien loppu tulee entistä nopeammin.

Monet kommunistit, jotka petettiin ja jotka osoittivat tiettyä heikkoutta silloin, kun Stalinia vastaan hyökättiin, ovat nyt ymmärtäneet virheensä.

Asetamme suuria toiveita Neuvosto-armeijan kaadereihin, joita Stalin opetti ymmärtämään hengenvaaran, johon revisionistit ovat vieneet Neuvostoliiton. Mutta kaikki, jotka eivät ole kääntäneet selkäänsä kommunismille ymmärtävät, että osallistuminen revisionistien rikoksiin on rikos kansaa vastaan.

Revisionistien kaataminen ja vallankumouksellisen hallituksen muodostaminen, joka laittaa byrokraatian hallituksen vasaran ja kansan alasimen väliin – se on jokaisen neuvostokommunistin velvollisuus.

Byrokraatteja ei tarvitse likvidoida. Ei suinkaan. On tarpeen likvidoida säälittä ne, jotka avoimesti vastustavat demokratian voittoa. On tarpeen, että Neuvostoliiton työväenluokka otettuaan vallan käsiinsä, laittaa byrokraatian maksamaan takaisin työllään

kaiken sen, jonka se on ryöstänyt kansalta; laittaa se tekemään työtä sillä tiedolla ja kyvyllä, jonka se on saavuttanut kansan aherruksen avulla. On tarpeen, että yleinen poliittinen ja taloudellinen johto kohtaa kansan toiveet ja tarpeet. Ei voi olla epäilystäkään, etteikö tämä politiikka olisi vallankumouksellista, kommunistista ja kansainvälistä, josta koko maailman työläiset voivat sanoa: tämä on politiikkaamme.

KAUAN ELÄKÖÖN PUNAINEN LIPPUMME,
VALLANKUMOUKSEN LIPPU, MARXIN JA ENGELSIN,
LENININ JA STALININ LIPPU !

REVISIONISTIT OVAT POLKENEET SEN MUTAAN,
MUTTA SE ON PUHDAS !

Tilaa Jäänmurtaja!

**Neljä seuraavaa numeroa kotiin
kannettuna hintaan 20 Euroa.**

toimitus@mlys.net